



ความหวังวินภายในจิตใจตัวละคร ที่ปรากฏในเรื่อง Kafka On The Shore

นางสาวไอลดา กวมทรัพย์

รหัสนักศึกษา 05550741

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2558

ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี เนื่องจากผู้ศึกษาได้รับความช่วยเหลือจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชาญณรงค์ บุญหนุน อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ที่ได้กรุณาให้ความรู้ ให้คำปรึกษา และคำชี้แนะ อันเป็นประโยชน์ต่อผู้ศึกษาเป็นอย่างยิ่ง ผู้ศึกษาใคร่ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบคุณนายวรพล ถาวรวานนท์ ที่ให้คำปรึกษา และแนะนำแนวทางในการรวบรวม ความคิด

ขอขอบคุณ อาจารย์สิขรินทร์ สนิทชน ที่คอยช่วยเหลือตลอดจนสละเวลาส่วนตัวคอยให้ คำปรึกษาจนสารนิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วง

นอกจากนี้ ผู้ศึกษาใคร่ขอขอบพระคุณครอบครัว ที่คอยให้กำลังใจและส่งเสริมด้าน ทุนการศึกษาโดยตลอด

ไอลดา กวมทรัพย์

สารบัญ

บทคัดย่อ.....	ก
กิตติมากรรมประกาศ.....	ข
บทที่	
1. บทนำ.....	1
หลักการและเหตุผล.....	1
วัตถุประสงค์ของการศึกษา	2
ขอบเขตและวิธีการศึกษา	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	3
2. ประวัติผู้แต่ง ลักษณะนวนิยาย และเรื่องย่อ	5
2.1 ประวัติผู้แต่ง.....	5
2.2 ลักษณะนวนิยาย.....	6
2.3 เรื่องย่อ.....	7
3. การศึกษาความแห้ววันภายในจิตใจของตัวละคร.....	9
3.1 กรณีความเป็นชายขอบ.....	9
3.2 กรณีความข้อนแย้งทางสังคม.....	13
3.3 กรณีความเปลี่ยวเหงาของตัวละคร.....	14
4. สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ.....	17
4.1 สรุปผลการศึกษา.....	17

บทที่ 1

บทนำ

1. หลักการและเหตุผล

Kafka on the Shore เป็นนวนิยายของฮารุกิ มูราคามิ (Haruki Murakami) นักเขียนชาวญี่ปุ่น เป็นเรื่องราวที่เล่าสลับกันสองเรื่องแบบบทต่อบทระหว่างคนสองคนและคนรอบๆตัวของพวกเขา คนหนึ่งเป็นเด็กหนุ่มที่เรียกตัวเองว่าคาฟกา ทามูระ คาฟกามีความสัมพันธ์ที่ไม่ค่อยดีกับพ่อ เขาหนีออกจากบ้านในวันเกิดครบรอบ 15 ปีบริบูรณ์ของเขา ด้วยเหตุผลเพื่อหลุดพ้นคำสาปของพ่อ ที่ว่าเขาจะฆ่าพ่อและมีความสัมพันธ์กับแม่และพี่สาวของตนเอง คำทำนายนี้ทำให้เขาต้องวิ่งหนีชะตากรรม เหมือนกับอิคิบุสจนได้ไปพักอาศัยอยู่ที่หอสมุดแห่งหนึ่งทำให้เขาได้พบกับ โอชิมะ บรรณารักษ์ผู้ ระบุเพศสภาพไม่ได้ และมีสซาเอกิ หญิงสาววัย 50 ปี ที่จมอยู่ในห้วงของอดีต

อีกตัวละครหนึ่งคือชายวัยเกษียณชื่อนาคาคะ เนื่องจากเหตุการณ์ระเบิดประหลาดบนภูเขาใน สมัยสงครามโลกครั้งที่สองทำให้เขาอ่านไม่ออกและเขียนไม่ได้ แต่นาคาคะมีความพิเศษคือเขาพูด ภาษาแมวได้จึงมักถูกว่าจ้างให้ตามหาแมวจากเพื่อนบ้านอยู่บ่อยๆ เหตุนี้เองจึงทำให้เขาไปพัวพัน กับคดีฆาตกรรม Johnie Walker จนสูญเสียความสามารถในการพูดกับแมวไป มีบางสิ่งที่บอกให้ นาคาคะออกจากเมืองและเดินทางไปยังชิโกกุเพื่อตามหาศิลาบีกทวารเช่นเดียวกับคาฟกา นาคาคะก็ ไม่รู้ว่าตนเองต้องไปที่ไหน แต่รู้ว่าต้องไป นาคาคะได้พบกับ โยชิโนะ ชายวัยรุ่นนักรบพรรคและทิ้ง ทุกอย่างเพื่อออกเดินทางกับนาคาคะอย่างไร้เหตุผล

ทัศนคติของมูราคามิต่อสังคมญี่ปุ่นนั้นมีลักษณะคล้ายกับนักคิดทฤษฎีโครงสร้างที่มีต่อ สังคมสมัยใหม่ (Modem) ซึ่งก่อให้เกิดความพยายามรื้อถอนระเบียบแบบเก่า งานเขียนของมูราคามิ ตัวละครแต่ละตัวมักจะถูกผูกปมให้เกิดความเหงาวันอยู่เสมอ ซึ่งเป็นการเสียดสีสังคมญี่ปุ่น สมัยใหม่ที่มีความเป็นชาตินิยมมาก ผู้คนประสบความสำเร็จทางวัตถุแต่ภาวะทางสังคมล้มเหลว มี พฤติกรรมที่ขัดกับสิ่งที่ควรจะเป็น

ความเหงาวันนั้นที่ผู้ศึกษาต้องการจะนำเสนอ เป็นความเหงาวันที่เกิดจากภาวะทางสังคม ใน รูปแบบของการถูกทำให้เป็นคนชายขอบของมนุษย์บางกลุ่ม ที่ถูกสังคมมองว่าแปลกแยก ทำให้พวกเขา รู้สึกว่าตนเองเป็นคนนอก ยังมีประเด็นความย้อนแย้งทางสังคม และความเปลี่ยวเหงาของตัว

ละคร จะเห็นได้ว่า มนุษย์เริ่มมีการยึดติดกับสิ่งที่ไม่เป็นตัวตน เช่น อดีต ความฝัน อนาคต จินตนาการ เพื่อทดแทนสิ่งชีวิตที่ไม่สมบูรณ์ของความเป็นจริงในปัจจุบัน ที่ทุกคนต่างทะเลาะทะเลาะตามหาบางสิ่ง โดยลืมตัวตนของตัวเอง

ดังกล่าวมานี้ ผู้ศึกษาเห็นว่า นวนิยายเรื่อง Kafka On The Shore มีประเด็นที่น่าสนใจเป็นพิเศษ และยังไม่เคยมีผู้ใดศึกษามาก่อน ผู้ศึกษาจึงเลือกศึกษาความเหงาวันภายในจิตใจของตัวละคร ที่ปรากฏในวรรณกรรมเรื่อง Kafka On The Shore กรณีศึกษาความเป็นชายขอบ ความย้อนแย้งทางสังคม และความเปลี่ยวเหงาของตัวละคร

2. วัตถุประสงค์

1. เพื่อทำความเข้าใจและตีความนวนิยายเรื่อง Kafka On The Shore ของ ฮารุกิ มูราคามิ
2. เพื่อศึกษาความเหงาวันของชีวิตมนุษย์ในยุคหลังสมัยใหม่ ในกรณีของความเป็นชายขอบ ความย้อนแย้งทางสังคม และความเปลี่ยวเหงาของมนุษย์ ที่ปรากฏในวรรณกรรมเรื่อง Kafka On The Shore

3. ขอบเขตของการศึกษา

วิเคราะห์และตีความนวนิยายเรื่อง Kafka On The Shore ของ ฮารุกิ มูราคามิ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับความเหงาวันภายในจิตใจมนุษย์ ในกรณีความเป็นชายขอบ ความย้อนแย้งทางสังคม และความเปลี่ยวเหงาของมนุษย์ ที่ปรากฏในนวนิยาย

4. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เข้าใจและตีความนวนิยายเรื่อง Kafka On The Shore ได้อย่างถี่ถ้วน
2. ทำให้ทราบถึงสาเหตุ ที่มา และผลกระทบของความเหงาวันในจิตใจของตัวละคร ที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง Kafka On The Shore

5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กอบกุล อิงคทานนท์ (ม.ป.ป.) “ศัพท์วรรณกรรม” ได้ให้นิยามของคำว่า โมเดิร์นนิสม์ และ โปสโมเดิร์นนิสม์ไว้ว่า ศัพท์ทั้งสองนี้ใช้บรรยายการรังสรรค์ทางศิลปะและวัฒนธรรม ตลอดจนทัศนคติของศตวรรษปัจจุบัน ที่มีความคล้ายคลึงกันในแนวคิดสายเดียวกัน แต่โปสโมเดิร์นนิสม์สามารถใช้เรียกขานให้ ก้าวไกลออกไปไม่เพียงแต่ศิลปะและวัฒนธรรมเท่านั้น แต่ยังเฝ้าเรียกขานลักษณะต่างๆของสังคมสมัยนี้ด้วย ออกจากไม่ยากนักที่จะให้คำจำกัดความของโมเดิร์นนิสม์และโปสโมเดิร์นนิสม์อย่างเป็นอิสระแก่กัน เพราะอาณาเขตระหว่างทั้งสองคำศัพท์นี้ผันผวนหรือเปลี่ยนแปลงตามการนำไปใช้ของนักวรรณคดีและนักวิจารณ์ที่แตกต่างกันไป โมเดิร์นนิสม์ของนักวิจารณ์คนหนึ่งอาจเป็นโปสโมเดิร์นนิสม์ของอีกคน ดังเช่น มีนักวิจารณ์บางคนถือว่า โทมัส พินซอน เป็นนักเขียนโมเดิร์นนิสม์ ในขณะที่คนอื่นคิดว่าเป็นนักเขียนโปสโมเดิร์นนิสม์ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ในช่วง 10 กว่าปีที่ผ่านมาโมเดิร์นนิสม์จะมีความหมายคงที่กว่าโปสโมเดิร์นนิสม์ โมเดิร์นนิสม์ไม่ใช่แต่จะเป็นแนวของวรรณกรรมเท่านั้นแต่โมเดิร์นนิสม์คือศิลปะใดๆ ที่แยกตัวออกจากสิ่งที่เป็นกฎเกณฑ์ต่างๆของศิลปะและวัฒนธรรมของศตวรรษที่ 19 โมเดิร์นนิสม์ปฏิเสธประวัติศาสตร์และสังคมที่ได้มีการบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ ปฏิเสธคุณค่าตามประเพณี (ส่วนใหญ่จะเป็นกฎของสังคมนิยม) นักโมเดิร์นนิสม์จะไม่สนใจว่าความสมจริงเป็นเครื่องทดสอบที่ใหญ่ที่สุดของศิลปะของตัวอีกต่อไปแล้ว ศิลปะของพวกเขาได้ปฏิเสธมาตรฐานของสังคมนิยมแห่งศตวรรษที่ 19 และยกระดับความเป็นปัจเจกชนและสิ่งที่อยู่ข้างไหนตนว่าเหนือกว่าสังคมและสิ่งที่ปรากฏภายนอก นักโมเดิร์นนิสม์ยังต่อต้านแนววัตถุนิยม (materialism) และ โรแมนติคนิยมอีกหลายประการด้วย พวกเขาหันมาให้ความสำคัญต่อจิตใต้สำนึกมากกว่าจิตสำนึก ดังเช่นแนวการเขียนแบบกระแสสำนึกที่ปรากฏในงานของ เจมส์ จอยซ์, เวอร์จิเนีย วูล์ฟ และวิลเลียม โฟลคเนอร์ เป็นต้น

ส่วนศัพท์ โปสโมเดิร์นนิสม์นั้น ได้เข้ามาสู่การถกเถียง วิจัยของพวกเขาเองไกล-อเมริกันในทศวรรษ 1950 และเริ่มมีความสำคัญในทศวรรษ 1960 ในตอนแรกศัพท์นี้จะบ่งชี้การเข้าสู่สมัยใหม่ศิลปะและวัฒนธรรมโปสโมเดิร์นคือศิลปะและวัฒนธรรมที่อยู่ในหลังช่วงสงครามโลกครั้งที่สองซึ่งขยายตัวออกไปหรือแม้แต่แยกตัวออกจากเทคนิคและกฎเกณฑ์โมเดิร์นนิสม์โดยไม่หันหลังกลับไปสู่สถานะสังคมนิยมหรือก่อนหน้าโมเดิร์นอีก

โปสโมเดิร์นนิสม์ สามารถกำหนดนิยามได้หลายทางแตกต่างกันไปดังนี้

1. โปสโมเดิร์นนิสม์คือ วรรณกรรมและศิลปะยุคหลังสงครามโลกครั้งที่สองที่ไม่ใช่เป็นแนวสัจนิยมและแนวประเพณีนิยมเดิมที่มีมาแต่อย่างใด (โมเดิร์นนิสม์ในอังกฤษเริ่มต้นตั้งแต่ 1914 - 1965)

2. โปสโมเดิร์นนิสม์คือ วรรณกรรมและศิลปะสำหรับเอาคุณสมบัติบางประการของโมเดิร์นนิสม์มา แต่ก้าวไปสุดโต่งกว่า ล้ำหน้ากว่า และมองไปข้างหน้ามากกว่า แต่ในขณะเดียวกันก็ปฏิเสธคุณสมบัติบางประการของโมเดิร์นนิสม์ด้วย เช่น การมองโลกในแง่ร้าย สิ้นหวัง และความแปลกแยกต่อโลกสมัยใหม่ แต่พวกโมเดิร์นนิสม์จะต้อนรับโลกสมัยใหม่ เช่น ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีการสื่อสารคมนาคมและอิเล็กทรอนิกส์ที่ปฏิวัติสังคมมนุษยชาติ พวกโมเดิร์นนิสม์ จะยอมรับความไม่ปะติดปะต่อของสังคมและปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้น แล้วก้าวไปข้างหน้าตามที่ยังพอมิเหลือไว้ให้

3. โปสโมเดิร์นนิสม์ คุณลักษณะทั่วไปของมนุษย์ในยุคหลังทศวรรษ 1950 ซึ่งมีผลต่อชีวิตวัฒนธรรมศิลปะและคตินิยม (ideology)

4. โปสโมเดิร์นนิสม์คือ กระแสความคิดที่ทำทลายล้มล้างบรรทัดฐานทางศีลธรรม ความดีที่สร้างขึ้นและวัฒนธรรมที่มีอยู่เดิม ต้องการที่จะสั่นคลอนความเชื่อที่เคยยึดถือแต่ก่อนเก่า และหรือเสร็จแล้วทำของนักคิด นักปราชญ์ หรือความคิดของนักทฤษฎีรุ่นก่อนก่อน ไม่ว่าจะป็นมาร์กซ์ ฟรอยด์ ฯลฯ ให้เหลือเป็นเพียงข้อความธรรมดาเท่านั้น นอกจากนี้ยังทำทลายล้มล้างคุณสมบัติบางประการของโมเดิร์นนิสม์ด้วย

วิธีการที่พวกโปสโมเดิร์นนิสม์ มักใช้ก็คือ การนำตัวเองเข้าไปในระบบหนึ่งๆ หรือประเด็นที่เป็นปัญหาต่างๆเพื่อศึกษา รับรู้โครงสร้างของมันให้เข้าใจ อย่างถ่องแท้ ในขณะเดียวกันก็หาจุดบกพร่องว่ามีที่ไหนบ้าง เพื่อนำมาบอกกล่าวให้ผู้คนที่ได้รับรู้และรู้ถึงได้ถ้าต้องการ

ในด้านวรรณกรรม นักเขียนที่จัดว่าอยู่ในแนวคิดนี้ก็มีอแลง ร็อบบ์ กริลเลต์ (Alain-Robbe-Grillet) คาร์ลอส ฟุเอนเตส (Carlos Fuentes) และจอห์น แอชเบอร์รี่ (John Ashberry)

บทที่ 2

ประวัติผู้แต่ง ลักษณะนวนิยาย และเรื่องย่อ

2.1 ประวัติผู้แต่ง

ฮารุกิ มูราคามิ เป็นลูกชายของอาจารย์สอนวิชาวรรณกรรมญี่ปุ่น เกิดที่เกียวโตเมื่อวันที่ 12 มกราคม 1949 แต่มาเติบโตที่เมืองอาซึฮา ได้รับการศึกษาระดับมัธยมที่โรงเรียนโกเบ เมืองท่าในญี่ปุ่นที่ซึ่งเขาได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นครั้งแรก “คะแนนวิชาภาษาอังกฤษของผมไม่ค่อยจะดีนัก แต่ผมก็สนุกกับการอ่านภาษาอังกฤษ. มันเป็นเรื่องเหมือนกับการพบเจอสิ่งใหม่” มูราคามิเติบโตขึ้นมาพร้อมกับการอ่านนวนิยายของอเมริกัน เขาชอบอ่านเรื่องสืบสวนสอบสวน เมื่อตอนที่เขาอายุประมาณ 13-15 ปี เขาจะเข้าร้านหนังสือมือสองทุกครั้งที่มีเงิน เพื่อซื้อหนังสือราคาถูกไปอ่านเป็นตั้งๆ ไม่ว่าจะ เป็นงานเขียนของ รอสส์ แมคโดนัลด์, ดาซิลล์ แฮม เมทท์, แบริดบิวรี, โรเบิร์ต ซิลเวอร์ เบิร์ก, ฟิลิป เค. ดิก โดยเฉพาะนักเขียนคนโปรดอย่างเรย์มอนด์ แชนด์เลอร์นั้น มูราคามิบอกว่า “ผมอ่านเรื่อง The Long Goodbye ของเขาไปแล้วอย่างน้อยสิบสองรอบ” ด้วยเหตุนี้ อิทธิพลทางความคิดของมูราคามิ จึงมาจากวัฒนธรรมอเมริกันที่เขาซึมซาบผ่านการอ่านเป็นส่วนใหญ่ รวมทั้งเพลงร็อกแอนด์โรลล์ และดนตรีแจ๊ส หลังจบชั้นมัธยม ฮารุกิ มูราคามิสมัครทำงานที่ห้องสมุดของเทศบาลเมืองอาซึฮาอยู่หนึ่งปี ก่อนเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่มหาวิทยาลัยวาเซดะสาขาการละครในปี 1968 ซึ่งเขาสามารถภาพในภายหลังว่าไม่ได้ตั้งใจเรียนเท่าไร เวลาส่วนใหญ่ใช้ไปกับการอ่านบทภาพยนตร์ที่เก็บเอาไว้ในพิพิธภัณฑสถานแสดงของมหาวิทยาลัยเท่านั้นเอง “ผมพยายามที่จะเขียนหนังสือตั้งแต่เมื่อครั้งยังเป็นนักศึกษา แต่ก็ไม่ได้ทำ เพราะยังไม่มีประสบการณ์ และก็มาล้มเลิกความตั้งใจเอาตอนอายุยี่สิบเอ็ดยี่สิบสอง แล้วหลังจากนั้นผมก็ล้มมันไปเลย” “ผมอยากเขียนงานที่เป็นสากล ซึ่งทุกวันนี้ผมก็ยังทำอยู่แต่ถึงอย่างไรส่วนตัวแล้ว ผมรู้สึกถึงภัยอันตรายมาตั้งแต่เมื่อตอนผมอายุยี่สิบปีนั่นแล้ว สำหรับผมในทุกวันนี้ ผมยังรู้สึกว่าโลกเต็มไปด้วยภัยอันตรายอยู่ดี” ตามมุมมองของมูราคามิแล้ว ผลพวงจากวัฒนธรรมในยุคซิกส์ตี้ส์ ที่มีผลกระทบกับหนุ่มสาวญี่ปุ่นรุ่นใหม่ก็คือ “พวกเราอ่อนแอเกินไป และประเพณีโบราณก็มีอิทธิพลเป็นอย่างมาก ผมเดาว่านั่นคือ “พวกเราอ่อนแอเกินไป และประเพณีโบราณก็มีอิทธิพลเป็นอย่างมาก ผมเดาว่านั่นคือสิ่งที่ทำให้เราหลงทาง” ในขณะที่คน

รุ่นเดียวกับเขาเริ่มพอใจกับการใช้ชีวิตความเป็นอยู่แบบมนุษย์เงินเดือน แต่มารุคามิไม่เอาด้วย หลังจากสำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัย เขาจึงไม่มีความคิดจะสมัครทำงานในบริษัทต่างๆเหมือนเพื่อนร่วมรุ่นในสมัยนั้นเลยสักนิด. ทั้งนี้เป็นเพราะมารุคามิพยายามหลีกเลี่ยงการกลายสภาพไปเป็น “มนุษย์เงินเดือน” อีกคนหนึ่ง ดังนั้นเอง หลังจากสำเร็จการศึกษา มารุคามิกับภรรยาจึงได้จัดการหยิบยืมเงินจากที่ต่างๆ มาก่อนหนึ่ง นำมาเปิดบาร์แจ๊ส ซึ่งเขากล่าวในภายหลังว่า การตัดสินใจเช่นนี้ นับว่าเป็นก้าวสำคัญในชีวิตของเขาเลยทีเดียว

“ผมอยากทำอะไรสักอย่างของผมเอง การเริ่มต้นชีวิตด้วยการเปิดบาร์แจ๊สเล็กๆ ที่โคคุบุงจิ ในโตเกียว นั่น มันเป็นชีวิตที่สนุกสนานมากเลย ผมเป็นเจ้าของบาร์แจ๊สอยู่ถึงเจ็ดปีทีเดียว”

มารุคามิต้องการที่จะสื่อให้ผู้อ่านเห็นถึงความวินแห่งของจิตใจมนุษย์ในสังคมทุนนิยม หลังสมัยใหม่ ที่เป็นสังคมแห่งการบริโภค ทุกอย่างสามารถลดทอนให้กลายเป็นสินค้าได้ ศิลปะและวัฒนธรรมโพสท์โมเดิร์นคือศิลปะวัฒนธรรมที่อยู่ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สองซึ่งขยายตัวออกไปหรือแม้แต่แยกตัวออกจากเทคนิคและกฎเกณฑ์โมเดิร์นนิสม์ โดยไม่หันกลับไปสู่สถานะสังคมนิยมหรือก่อนหน้าโมเดิร์นอีก ซึ่งรับเอาคุณสมบัติบางประการของโมเดิร์นนิสม์มา แต่ก้าวไปสุดโต่งกว่า ถ้าหนักกว่าและมองไปข้างหน้ามากกว่า แต่ในขณะที่เดียวกันก็ปฏิเสธคุณสมบัติบางประการของโมเดิร์นนิสม์ด้วย เช่น การมองโลกในแง่ร้าย สิ้นหวัง และความแปลกแยกต่อโลกสมัยใหม่แต่พวกโมเดิร์นนิสม์จะต้อนรับโลกสมัยใหม่ เช่น ความก้าวหน้าของเทคโนโลยี การค้าอุตสาหกรรม และอิเล็กทรอนิกส์ที่ปฏิวัติสังคมมนุษยชาติ พวกโมเดิร์นนิสม์จะยอมรับความไม่ปะติดปะต่อของสังคมและปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น แล้วก้าวไปข้างหน้าตามทางที่ยังพอมิเหลือไว้ให้โพสท์โมเดิร์นนิสม์คือกระแสความคิดที่ทำทลายล้มล้างบรรทัดฐานทางศีลธรรม ความดีที่ดั้งเดิม และวัฒนธรรมที่มีอยู่เดิม ต้องการที่จะกลับกลองความเชื่อที่ยึดถืออยู่แต่ก่อนเก่า และรื้อศีลธรรมของนักคิด นักปราชญ์ หรือความคิดของนักคิดทฤษฎีรุ่นก่อนๆ วิธีที่พวกโพสท์โมเดิร์นนิสม์มักใช้ก็คือ การนำตัวเองเข้าไปในระบบหนึ่งๆ หรือประเด็นที่เป็นปัญหาต่างๆ

2.2 ลักษณะนวนิยาย

สิ่งที่เราจะสังเกตเห็นได้ง่ายๆเลยคือเนื้อหา ถ้าจะจัดประเภทเนื้อหาให้เรื่องนี้ก็คงได้หลายประเภทเลยทีเดียว ตัวอย่างเช่น แฟนตาซี สืบสวนสอบสวน สยองขวัญ ผจญภัย โศกนาฏกรรม ความรัก ความเศร้าและปรัชญา ลักษณะการเขียนแบบนี้เรียกว่า “Pastiche” ซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งใน

การเขียนวรรณกรรมโพสต์โมเดิร์นที่เป็นที่นิยมกัน Pastiche เป็นการปะติดปะต่อของเก่าเพื่อให้เกิดของใหม่ เพราะล่วงเลยมาถึงสมัยนี้ ยากนักที่จะหาความแปลกใหม่ได้ในวรรณกรรม จึงมีการนำหลายๆสไตล์มาผสมกัน นอกจากการแบ่งประเภทของเนื้อหาแล้ว ยังมีการหยิบยืมตัวบทอื่นๆมาดัดแปลงใช้ เช่น โศกนาฏกรรมของอิดิปุส ตำนานของอิคารุ เก็นจิ ตำนานแห่งแสงจันทร์และสายฝน และ The Miner3 การหยิบยืมตัวบทอื่นๆมาดัดแปลงใช้เรียกว่า Intertextuality หรือสหบท นอกจากการหยิบยืมตัวบทอื่นๆมาใช้ในการดำเนินเรื่องแล้ว ยังมีการกล่าวถึงตัวบทอื่นๆเพื่อให้ผู้อ่านที่อาจมีความคุ้นเคยกับตัวบทนั้นๆได้สร้างความเชื่อมโยงระหว่างเหตุการณ์ในหนังสือกับตัวบทนั้นๆ ตัวอย่างเช่น ตอนที่โอซิมะบอกกับคาฟกาว่าไม่ใช่ทุกคนที่อยากมีอิสระ แม้ว่าจะไม่มีกรกล่าวถึงแต่ผู้ที่รู้จักคอสตอปสก็ควรรู้สึกว่ามันคล้ายๆความคิดของคอสโตเฟสกีที่ถูกเสนอในตอนหนึ่งของนิยายคลาสสิกเรื่องพี่น้องคารามาซอฟ ซึ่งเป็นบทที่โด่งดังที่สุดในเรื่องนั้น หรือการที่ตัวละครอย่างคาฟกามีชีวิตที่คล้ายๆกับฟรันซ์ คาฟกาตัวจริงตรงที่ทั้งสองต้องใช้ชีวิตได้เงาของผู้เป็นพ่อ การที่มิสซาเอิกขอให้นาคาตะเผาบันทึกความทรงจำที่เธอเขียนตลอดกว่าสามสิบปีที่ผ่านมาถึงเหมือนกับตอนที่ฟรันซ์ คาฟกาขอร้องให้เพื่อนสนิทช่วยเผางานเขียนของเขาทิ้ง และเนื้อเรื่องของ The Miner นิยายของนักสี่เฆะ โซเซกิ ที่เป็นหัวข้อการสนทนาระหว่างโอซิมะและคาฟกาในด้านวิธีการเล่าเรื่องที่ไม่มีเอกภาพและตอนจบไม่คลี่คลาย ซึ่งเป็นเรื่องเดียวของนักประพันธ์ผู้หนึ่งที่ตอนจบไม่คลายปมและตัวเอกก็เหมือนกับคาฟกามาก (แต่เป็นคาฟกามากกว่า ที่ไปเหมือนกับพระเอก The Miner) เมื่อเราอ่านจนจบจึงจะเข้าใจว่าชะตาของพระเอกทั้งสองเรื่องนี้เหมือนกันแท้ๆ เหตุการณ์หลายๆเหตุการณ์ใน Kafka on the Shore ถูกยืมมาจากเรื่องอื่นๆ และหลายเหตุการณ์ถูกยืมมาจากเรื่องจริงเพื่อใช้ในการดำเนินเรื่อง เราจะเห็นได้ว่านวนิยายเรื่องนี้เป็นการปะติดปะต่อกันของหลายๆอย่างมากมายและได้ทำให้เกิดความแปลกใหม่

2.3 เรื่องย่อ

เป็นเรื่องราวของตัวละครหลักสองตัว ที่เล่าสลับกันระหว่างตัวละครหลักสองตัว คนแรกคือเด็กหนุ่มที่เรียกตัวเองว่าคาฟกาวางแผนหนีออกจากบ้านในวันเกิดครบรอบ 15 ปีบริบูรณ์ของตัวเอง เพราะความสัมพันธ์ระหว่างเขากับพ่อไม่ดีนัก และด้วยเหตุที่ต้องการหนีคำสาปแช่งของพ่อที่ว่าเขาจะฆ่าพ่อและหลับนอนกับแม่และพี่สาว ระหว่างทางคาฟกาได้พบกับซาคุระ และได้รับความช่วยเหลือจากเธอ แต่คาฟกาก็กลับมีอารมณ์ทางเพศกับซาคุระ ทำให้คาฟกาคิดว่าซาคุระอาจจะเป็นพี่สาวของเขาที่ทิ้งเขาและพ่อไปกับแม่ตั้งแต่คาฟกาอายุ 4 ขวบ เขาจึงเดินทางต่อไปที่ห้องสมุด โคมุ

ระอนุสรณ์ในเขตทากามัตซึและได้พบกับโอชิมะ บรรณารักษ์หนุ่มผู้ระบุเพศสภาพไม่ได้ เขา/เธอ เป็นเหมือนพี่ชายที่แสนดีของคาฟกา คอยให้ความช่วยเหลือทุกอย่าง อีกคนคือมิสซาเอกิ หญิงวัยห้าสิบปีผู้ดูแลห้องสมุด เธอมีเสน่ห์ทุกแห่งหนของร่างกาย ฉลาด เปรียบพร้อมทั้งรูปร่าง หน้าตา และมารยาท คาฟกาได้อาศัยอยู่ในห้องพักแวกที่ห้องสมุดอนุสรณ์โคมูระ เขาพบกับวิญญาณของมิสซาเอกิวัย 15 ปี คาฟกาเกิดความรักและหลงใหลในตัวของมิสซาเอกิ จนได้มีความสัมพันธ์ทางเพศกับเธอ หลังจากนั้นคาฟกาจำเป็นต้องหลบมาพักอาศัยอยู่ที่บ้านพักบนเขาของโอชิมะ ที่ซึ่งเงียบสงบและไม่มีใครหาเขาเจอได้ เนื่องจากตำรวจกำลังตามหาตัวคาฟกาไปสอบปากคำเรื่องคดีฆาตกรรมพ่อของเขา ทำให้คาฟกาต้องพรางกับมิสซาเอกิ

ส่วนอีกตัวละครอีกคนหนึ่งคือชายชราวัยเกษียณชื่อนาคาคะ ตั้งแต่วันที่เกิดเหตุการณ์ระเบิดปะหลาดบนหุบเขาสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 ทำให้นาคาคะสูญเสียความทรงจำ และความสามารถในการอ่านและเขียนหนังสือ แต่เขากลับได้ความสามารถพิเศษในการพูดภาษาแมว นาคาคะคุยกับแมวรู้เรื่อง จึงมักถูกว่าจ้างให้สืบหาแมวหายของเพื่อนบ้านบ่อยๆ จนการตามหาแมว พานาคาคะต้องไปพัวพันกับคดีฆาตกรรม Johnnie walker ฆาตกรล่าปลิดชีวิตแมวเพื่อสะสมสร้างขลุ่ยเลาพิเศษที่เขาต้องการ Johnnie

บทที่ 3

ความหวังวินของจิตโงมมนุษย์ในยุคหลังสมัยใหม่ที่ปรากฏในวรรณกรรมเรื่อง Kafka On The Shore กรณีศึกษาความเป็นชายขอบ ความย้อนแย้งทางสังคม และความ เปลี่ยวเหงาภายในจิตโงมมนุษย์

3.1 กรณีความเป็นชายขอบ

ความเป็นชายขอบไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ แต่กำเนิดขึ้นพร้อมพร้อมกับการสถาปนาอำนาจของความเป็นศูนย์กลาง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งศูนย์กลางเป็นผู้ผลิตชายขอบ กระบวนการสร้างความเป็นชายขอบ โดยศูนย์กลางนั้นมีลักษณะที่ซับซ้อน ขณะเดียวกันการอยู่ในชายขอบนั้น แม้ว่าจะหมายถึงการถูกกีดกันออกจากการมีส่วนร่วมในการกำหนดความหมายและการมีตัวตนของชายขอบ แต่ไม่ได้หมายถึงว่าแยกขาดและไม่มีความสัมพันธ์กับศูนย์กลาง ตรงกันข้ามในทางเศรษฐกิจและสังคมแล้ว ศูนย์กลางและชายขอบมีความสัมพันธ์ที่ตรงต่อกัน และพึ่งพิงซึ่งกันและกัน กลุ่มชนในเขตชายขอบไม่ว่าจะเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่อาศัยอยู่ในเขตป่าเขา หรือคนยากจนในเมืองต่างเป็นผู้ที่ ทำการผลิตและเพาะปลูกหรือทำงานบริการ เพื่อหล่อเลี้ยงคนในเมืองอันเป็นศูนย์กลางทั้งสิ้น เป็นสิ่งที่น่าสังเกตว่าในวาทกรรมกระแสหลักว่าด้วยคนชายขอบความสัมพันธ์ในเชิงพึ่งพิงซึ่งกันและกัน กลับถูกปฏิเสธหรือมองไม่เห็นหัวใจของถูกทำให้เป็นสิ่งที่ไม่มีตัวตนได้ คุณค่าหรือเป็นภาระแก่สังคมศูนย์กลางวาทกรรมว่าด้วยความเป็นชายขอบ จึงเป็นวาทกรรมของพวกไม่เป็นที่พึงประสงค์ของสังคมส่วนกลาง ซึ่งรวมเอาพวกชาวเขา ขอทาน กระเทย คนเร่ร่อน โสเภณี พวกติดยา พวกเป็นเอดส์ ฯลฯ เข้าด้วยกัน

ความชายขอบที่ปรากฏในเรื่อง เป็นเรื่องราวของนาคาตะ ที่ไม่สามารถใช้ภาษาได้เหมือนคนอื่น ๆ จนทำให้เขาต้องถูกสังคมผลักให้เป็นคนชายขอบ เช่นเดียวกับโอชิมะ บรรณารักษ์ที่ถูกสังคมตีค่าว่า ‘ผิดปกติ’ เพียงเพราะเขาเป็นให้สิ่งที่เขาอยากจะเป็น

“นาคาคะจำไม่ได้ ผู้ใหญ่ก็ไม่รู้สาเหตุ มีไข้สูงอยู่สามสัปดาห์ นาคาคะไม่ได้สติตลอด เขาบอกว่า นาคาคะนอนอยู่ในโรงพยาบาล มีเข็มน้ำเกลือเสียบแขน ตอนที่ผมพินคินสติมาอีกครั้ง จำอะไรไม่ได้เลย ลืมหน้าพ่อ ลืมหน้าแม่ จำไม่ได้อีกแล้วว่าอ่านยังไง เขียนยังไง บวกเลขไม่เป็น ลืมภาพในบ้านจำไม่ได้แม้แต่ชื่อตัวเอง หัวว่างเปล่าเหมือนอ่างอาบน้ำหลังจากดิงจุกอูด ผู้ใหญ่บอกว่าก่อนอุบัติเหตุ นาคาคะเป็นเด็กหัวดี ได้คะแนนสูง แต่พอผลสอบกลับไป ตื่นขึ้นมาก็โง่ แม่ของนาคาคะตายไปนานแล้ว เธอร้องไห้เสมอด้วยเรื่องนี้ เรื่องที่นาคาคะกลายเป็นคนโง่ พ่อไม่เคยร้องไห้ แต่เสียดหนักมาก”

(Kafka On The Shore , 2556 : 63)

ข้อความดังกล่าว เป็นจุดเปิดเรื่อง เป็นที่มาของการเดินทางไปสู่ชะตากรรมของตัวละคร จะเห็นได้ว่า นาคาคะสูญเสียความทรงจำโดยที่เขาไม่ได้ต้องการจะให้เป็นแบบนั้นๆ เป็นโชคชะตาของตัวละคร ที่ผู้เขียนจงใจจะให้เกิดความวินแหว่งทางกาย นาคาคะทราบดีว่าสาเหตุของการสูญเสียความทรงจำมาจากอะไร เขาก็ไม่สามารถกลับไปแก้ไขได้ นาคาคะโทษตัวเองว่าเป็นเพราะเขาสูญเสียความทรงจำเลยทำให้แม่ของเขาร้องไห้อยู่บ่อยๆ และทำให้พ่อเครียด

...แต่ถ้าเป็นสังคมมนุษย์อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ เขาก็บอกว่าโง่เง่าแต่คุณ พ่อของนาคาคะเสียชีวิตไปนานแล้ว เป็นศาสตราจารย์มีชื่อเสียงในมหาวิทยาลัย ความเชี่ยวชาญพิเศษน่าจะเป็นเรื่อง...ทริชชาติวิจิตลิน นาคาคะมีน้องชายอีกสองคน ฉลาดหัวใสกันทั้งคู่ คนหนึ่งทำงานในบริษัท เป็นถึงหัวหน้าแผนก น้องชายอีกคนทำงานในะชวงพานิคและอูดสาหะกัม ทั้งสองคนมีบ้านหลังใหญ่ ใหญ่มากๆ ได้กินปลาไหล ด้วยนาคาคะเป็นคนเดียวในบ้านที่ไม่ฉลาด”

(Kafka On The Shore , 2556 :59)

แสดงให้เห็นว่า คนที่ไร้อำนาจทางภาษา จะไม่มีอำนาจในการตัดสินใจมากนัก และจะถูกสังคมเตะออกมาเป็นคนชายขอบ ตัวละครรู้สึกว่าคุณเองมีชีวิตที่ไม่สมบูรณ์ มีความแหว่งของชีวิต ด้วยความที่พ่อและน้องชายมีตำแหน่งหน้าที่การงานที่ดีและมั่นคง เฉลียวฉลาด ทำให้นาคาคะถูกมองว่าเป็นคนนอก ตัวอย่างดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยรู้สึกว่าคุณเป็นชายขอบเกิดขึ้นได้แม้กระทั่งสถาบันเล็กๆ อย่างสถาบันครอบครัว

“นาคาตะหกลีบกว่าแล้วนะมิสเตอร์ไอซึเกะ พอผ่านหกลีบมาได้ นาคาตะเริ่มชินกับการเป็นคน โง่ และคนรอบข้างหลีกเลี่ยงไปไม่ยอมคบหาด้วย รอดชีวิตมาได้โดยไม่จำเป็นต้องนั่งรถไฟ พอตายไปแล้ว ไม่มีใครคอยตบตี แม่ก็ตายไป เธอไม่ร้องไห้อีกแล้ว คุณจะมาบอกว่าผมฉลาดเรื่องนี้บ้างเป็นที่สุดเลย ถ้าผมไม่โง่ ผู้ว่าฯก็จะไม่จ่ายเงินสงเคราะห์ให้อีกแล้ว รัฐบาลมนตรีของนาคาตะไปด้วย ถ้าผู้ว่าฯมาบอกนาคาตะว่าแกไม่โง่อีกต่อไปแล้ว นาคาตะจะเอาอะไรไปเถียงเขา นาคาตะว่านาคาตะโง่อย่างนี้ดีแล้ว”

(Kafka On The Shore , 2556 : 63)

ข้อความดังกล่าวแสดงถึงการปลง ตัวละครยอมรับในโชคชะตาที่กำหนดความผิดปกติให้เขา นาคาตะพอใจที่นาคาตะเป็นนาคาตะ สะท้อนให้เห็นว่า แม้นาคาตะจะเป็นคนที่ไม่สมบูรณ์ อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ แต่เขาก็ไม่ต้องดิ้นรนทำสิ่งหนึ่งเพื่อที่จะได้มาซึ่งอีกสิ่งหนึ่ง ในขณะที่คนในสังคม ต้องดิ้นรนได้แต่เพื่อให้ได้ขึ้นไปอยู่ในจุดที่สูงเหนือผู้อื่น นาคาตะไม่เคยเกิดกิเลส ไม่ต้องการเงินหรือทรัพย์สินมากมาย เขาต้องการเพียงเล็กน้อยเพื่อประทังชีวิตเท่านั้น

“แต่นาคาตะก็อายุมากแล้ว คงมีเวลาเหลืออีกไม่นาน แม่ก็ตายไปแล้ว พ่อก็ตายไปแล้วจะฉลาดหรือว่าโง่ จะอ่านออกเขียนได้หรือไม่ จะมีเงาคำเข้หรือเปล่านั้นมาถึง มนุษย์ทุกผู้ทุกนามก็ต้องเคลื่อนไปข้างหน้า คนเราก็ตายกันทุกคนคนที่อยู่ก็เก็บไปเผา ร่างเหลือเป็นผง เจ้าเออังการ ไปฝังไว้ที่ที่เรียกกันว่าคาราซึยามะ ในเขตเซะตะงายะ ฝังไว้ที่นั่นแล้ว เราก็คิดอะไรไม่ได้อีกต่อไป และถ้าไม่คิด ก็ไม่มีเวลาสับสนไขว้ไหม วิธีนี้ไม่ใช่หรือ ที่นาคาตะเป็นอยู่ทุกวันนี้สิ่งที่นาคาตะอยากทำได้ตอนที่ยังมีชีวิตอยู่นาคาตะไม่เดินทางออกจากเขตนาคาโนะ แต่ถ้าต้องตายแล้วก็ต้องไปที่คาราซึยามะ เรื่องนั้น นาคาตะช่วยไม่ได้”

(Kafka On The Shore , 2556 : 65)

นาคาตะทราบดีว่าบนโลกนี้ไม่มีอะไรนิรันดร์ ตายแล้วก็เอาอะไรไปไม่ได้ แม้กระทั่งร่างกาย สุดท้ายก็เป็นเหมือนภาชนะกลวงเปล่า นาคาตะอยู่บนโลกแบบง่าย ๆ ไม่คิดจะเอาอะไรเข้ามาในสมองเพื่อทำให้ชีวิตยุ่งยาก มนุษย์ทุกคนเดินเข้าหาความตาย และนาคาตะรู้สังขารของตัวเองว่าใกล้เข้ามาแล้ว

“มีแต่กลุ่มที่ถูกชิงชังรังเกียจเท่านั้นที่จะทราบว่าเจ็บปวดแค่ไหน แต่ละคนรับรู้ความเจ็บปวดตามวิธีของตน แบนแปลเป็นตามวิธีของตน ฉันเลยคิดได้ว่า ฉันเองใส่ใจเรื่องความเป็นธรรมและความยุติธรรมมากเท่าเทียมกับผู้อื่น สิ่งที่ฉันรังเกียจที่สุดจะเป็นคนที่ไร้จินตนาการ คนประเภทที่ ที. เอส. เอลเลียต ขนานนามว่า ‘คนกลวงเปล่า’ คนขาดไร้จินตนาการ จะเติมเต็มหัวใจตัวเองด้วยเศษหญ้าฟางข้าว

ไม่ได้ตระหนัก ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ คนพวกนี้จะพ่นคำกลวงเปล่าเข้าไป พยายามบังคับผู้อื่นให้ทำในสิ่งที่ไม่อยากให้เรา เหมือนคู่มือสองสตรีที่เราเพิ่งพบ” เขาถอนหายใจยาว “เกย์ เลสเบียน หัวโบราณ เฟมินิสต์ ไอหมูฟาซิสต์ คอมมิวนิสต์ แฮร์ กฤษณะ” คำพวกนี้ไม่เคยกวนใจฉัน ฉันไม่สนใจว่าพวกนั้นจะโบกธงประเภทไหน แต่ทนไม่ได้จริงๆ ก็พวกกลวงเปล่า ฉันทนอยู่ใกล้ไม่ได้ คั้นปาก โผล่คำพูดที่ไม่ควรพูดออกมาเสมอ สตรีทั้งสองนางนี้ ฉันน่าจะปล่อยให้ผ่านไป ไม่ได้ใจ หรือไม่ก็ขอให้มิสซาเอกิมจัดการ เธอคงยิ้มเยือกเย็น ปลอบประโลมใจนักสู้เพื่อสิทธิสตรี ฟังพอใจ ยุติด้วยดี แต่ฉันทำไม่ได้ ฉันพูดคำที่ไม่ควรพูด ทำเรื่องที่ไม่ควรทำ ฉันคุมตัวเองไม่อยู่ นั่นเป็นจุดด้อยของฉัน เธอรู้ไหมว่าทำไมฉันถึงเรียกว่าจุดด้อย?”

(Kafka On The Shore , 2556 : 215)

โอชิมะรู้สึกรังเกียจและไม่พอใจคำพูดและลักษณะคู่มือสตรีสองคนที่เข้ามาตรวจห้องสมุด เขาโผล่พูดจาไม่ได้ออกไปแต่ก็ไม่ได้รู้สึกผิดต่อคำพูด ยังรู้สึกว่าสตรีสองคนนั้นกลวงเปล่า ขาดไร้จินตนาการ โอชิมะก็เป็นอีกหนึ่งตัวละครที่ถูกผลักไสให้เป็นคนชายขอบ เพียงเพราะแค่เขาเป็นตัวของตัวเอง แต่เพราะพื้นฐานของสังคมสร้างผู้หญิงให้เกิดมาคู่กับผู้ชาย เขาจึงถูกมองเป็นตัวประหลาด โอชิมะรู้สึกเจ็บปวดที่เป็นเช่นนั้น แต่เขาเปลี่ยนตัวเองไม่ได้ ไม่มีใครอยากทำในสิ่งที่ตัวเองไม่ได้เป็นแบบนั้น เขารู้สึกไม่ได้รับความยุติธรรม ที่ถูกผลักให้เป็นคนชายขอบ โดยภาวะทางสังคมที่พยายามสร้างแบบแผนหรือกฎเกณฑ์ต่างๆ ขึ้นมาเพื่อตัดสินผู้อื่น

“แต่มีเรื่องหนึ่งที่ฉันอยากให้เธอจดจำไว้, คาฟกา คนประเภทนี้เองที่ฆ่าคู่รักของมิสซาเอกิม คนใจแคบ ขาดไร้จินตนาการ ขาดความอดทนอดกลั้น ตัดขาดจากทฤษฎี มีเพียงศัพท์เทคนิคว่างเปล่า แนวคิดเพี้ยน และระบบเคร่งครัดตายตัว...เรื่องพวกนี้ฉันเองที่กลัว สิ่งที่ฉันทิ้งแล้วและรังเกียจ แน่นนอนอยู่แล้ว คนเราควรรู้ว่าสิ่งคิดสิ่งใดถูก มโนธรรมของเราแก้ไขปรับเปลี่ยนให้เที่ยงตรงได้เสมอ คราบเท่าที่เธอมีความกล้าพอจะน้อมรับความผิดพลาด เปลี่ยนทิศกลับทางเสียใหม่ แต่คนจิตคับแคบไร้จินตนาการ เปรียบไปไม่ต่างจากพยาธิที่เกาะกินเจ้าเหย้า เปลี่ยนรูปแบบใหม่ เจริญเติบโตใหญ่ พวกนี้สั่งสอนไม่ได้ ฉันไม่ต้องการให้คนพวกนี้เข้ามาเหยียบเข้ามาที่นี่”

(Kafka On The Shore , 2556 : 63)

โอบิโอะเห็นว่าการที่เรื่องความผิดถูก ไม่ได้ขึ้นอยู่กับเหตุผลหรือหลักการแต่อย่างใด ชีวิตของแต่ละคนสามารถออกแบบให้เป็นอย่างที่อยากจะเป็นได้ เขา รู้สึกไม่พอใจกับผู้ที่คล้อยตามทฤษฎี เหตุผล หรือแนวคิดต่างๆ โดยดูถูกผู้ที่ไม่ได้คล้อยตาม ซึ่งก็ไม่ใช่สิ่งที่ผิด โอบิโอะมองว่าคนประเภทนี้ขาดไว้จินตนาการ

3.2 กรณีความย้อนแย้งทางสังคม

“เรือนกายของฉันเป็นผู้หญิง แต่จิตใจเป็นชายแท้ ในเชิงอารมณ์ ฉันใช้ชีวิตเยี่ยงบุรุษ ดังนั้นส่วนที่พูดถึง ‘โบราณ’ ก็ไม่ผิดไถ่ลนั้ก ฉันอาจเป็นคนขมขื่นหมิ่นทางเพศก็เป็นได้ ใครจะรู้? แต่ฉันไม่ใช่เลสเบียน ความพึงพอใจเรื่องเพศเน้นไปที่บุรุษ กล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า ฉันเป็นตัวเมีย แต่เป็นเกย์ ฉันเสพสุขทางทวารหนัก และไม่เคยใช้ช่องคลอดในเรื่องเซ็กส์ ปุ่มเมื่อดของฉันไวความรู้สึก แต่เด้าฉันไม่มี ฉันไม่มีรอบเดือน ดังนั้น จะให้ฉันขมขื่นหมิ่นเพศใดช่วยบอกที?”

(Kafka On The Shore , 2556 : 213)

ดังที่กล่าวมานี้ ทำให้เห็นถึงรสนิยมทางเพศที่แตกต่างจากสิ่งที่สังคมกำหนด ซึ่งสังคมกำหนดให้ผู้หญิง ต้องมีสถานภาพทางสังคมคือภรรยา มารดา หรือบุตรสาว แต่ในที่นี้ โอบิโอะมีอวัยวะเพศเป็นหญิง แต่เธอไม่มีหน้าอก ประจำเดือน รสนิยมทางเพศเป็นเกย์ คือแต่งชาย รักชาย เสพสุขทางทวารหนัก ไม่เคยใช้ช่องคลอดในเรื่องเซ็กส์ เป็นความย้อนแย้งทางสังคม เป็นเรื่องที่ผิดจารีต ผิดกฎเกณฑ์ ซึ่งในบางศาสนาถือเป็นเรื่องผิดบาป

“ฉันรู้ว่าฉันแตกต่างเล็กน้อยจากมนุษย์คนอื่นแต่ฉันเป็นมนุษย์คนหนึ่ง นั่นละที่ฉันอยากให้เธอยึดไว้ให้มั่นในใจ ฉันเป็นคนธรรมดา ไม่ใช่จอร์จ ฉันรู้สึกเหมือนมนุษย์คนอื่นๆ ทำเหมือนคนอื่นๆ ในบางครั้ง ข้อแตกต่างน้อยนิดแยกคนเราให้ห่างกันเหมือนหุบเหวกว้าง แต่ก็คงช่วยอะไรไม่ได้ ฉันจะทำอะไรได้มากไปกว่านี้ จริงไหม?”

(Kafka On The Shore , 2556 : 214)

บทสนทนาข้างต้นแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจของตัวละครต่อสังคมที่เขากำลังเผชิญอยู่ เขา รู้สึกว่าเขาก็เป็นมนุษย์ปกติเหมือนคนอื่นทั่วไป มีความรู้สึก แต่เพียงแต่เขาเป็นหญิงที่มีจิตใจเป็นชาย และมีรสนิยมทางเพศที่ถูกสังคมมองว่าผิดจารีต จึงกลายเป็นข้อแตกต่าง โดยที่เขาไม่มีสิทธิ์จะแก้ไขอะไร

ร่างเปลือยเปล่าทอดนอนลงบนเตียง แขนขาซีดของเธอ โอบร่างของผม ลมหายใจอุ่นเป่าที่
 ซอกคอของผม ขนปุกปุยอ่อนนุ่มเบียดอัดเนื้อท่อนขาของผม เธอคงคิดว่าผมเป็นเด็กหนุ่มคู่รักในกาลครั้ง
 ก่อน ขณะนี้ เธอทำเรื่องราวที่เคยทำเป็นนิจในหอนี้ กลับสนิทฝันหวาน เธอขยับกายเคลื่อนไปตาม
 ทำนองเมื่อกาลก่อน นานมาแล้ว

ผมคิดว่าน่าจะปลุกเธอให้ตื่น ได้สติ เธอทำผิดใหญ่หลวง ผมจะต้องบอกให้เธอรู้ตัว นี่ไม่ใช่ฝัน...
 หากแต่เป็นชีวิตจริง แต่ทุกอย่างเกิดขึ้นรวดเร็วเหลือเกิน ผมไม่มีแรงขจัดขึ้น วงงงและเลื่อน ประหนึ่งว่า
 ถูกดูดจมเข้าไปในการซ้อนเหลื่อมของเวลา

(Kafka On The Shore , 2556 : 329)

ถ้ากล่าวถึงเรื่องจารีต ขนบ หรือวัฒนธรรมทางสังคม การที่เด็กชายวัย 15 ปี และหญิงชราวัย 50 ปี มี
 ความสัมพันธ์ทางเพศกันนับเป็นเรื่องที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง บทความข้างต้นเป็นการเล่าเรื่องผ่านตัว
 ละครหลักคือคาฟกา ที่เจอเหตุการณ์ประหลาด มีสซาเอกิหญิงที่เธอหลงรัก โผล่เข้ามาในห้องของเขา
 เวลาตีสาม แล้วทำกิจกรรมโดยที่ไม่ได้สติ เป็นสิ่งที่ผิดจารีตอย่างมาก

3.3 ความเปลี่ยวเหงาภายในจิตใจตัวละคร

“ชีวิตของฉันสะบั้นสิ้นสุดตอนอายุยี่สิบนับจากนั้นเป็นเพียงการคุ่มเดินหลับตาไปในช่องทาง
 มีดมืด วนเวียนไม่พบจุดหมาย อย่งไรก็ตาม ฉันต้องใช้ชีวิตเช่นนั้น ผ่านกาลเวลาว่าเปล่าทุกวัน มองเห็น
 ความว่างเปล่ารอท่า ในช่วงเวลานั้นฉันทำผิด ไม่สิ้นะ กล่าวให้ชัดเจน ฉันรู้สึกว่ายู่กันบ่อลึก กักขัง
 ตนเองซ่อนอยู่ในร่าง ก้นดำชะดากรรม เกลียดซังทุกอย่างที่อยู่ในโลกภายนอก บางคราว ฉันอวดกล้า
 ออกมานอกร่างตนเอง เสแสร้งทำเป็นว่ายังมีชีวิตชีวา ขอมรับทุกอย่างที่ผ่านเข้ามาในชีวิต เคลื่อนผ่าน
 ชีวิตด้านขวาไร้ความรู้สึก ฉันนอนกับผู้ชายไม่เลือกหน้า บางจุดถึงขั้นอยู่ร่วมกันคล้ายการครองคู่ชีวิต
 ครอบครว แต่ทุกอย่างไร้ความหมาย สรรพสิ่งผ่านไปชั่วพริบตา ไม่มีสิ่งใดหลงเหลือ จะมีก็เพียงรอย
 แผลเป็นของสิ่งที่ก่อให้เกิดความเสียหาย และความรังเกียจชิงชัง”

(Kafka On The Shore , 2556 : 461)

เห็นได้ว่ามีสซาเอกิไร้มีชีวิตอยู่อย่างไร้ชีวิตชีวาตั้งแต่อายุยี่สิบที่คนรักเขาต้องจากไปอย่างไม่มีวัน
 กลับมา เธอจมอยู่กับอดีตที่ขมขื่นเกินเยียวยา รอเพียงแค่ความตายคือปลานเข้ามาหา รู้สึกเหมือน
 ตัวเองอยู่ในกันบ่อลึก จมอยู่ในความเจ็บปวด บางคราวแกล้งทำเป็นอวดกล้า การที่เธอนอนกับผู้ชาย

ได้ไม่เลือกหน้าโดยไม่มีความรู้สึกใดๆ แสดงให้เห็นว่าสภาพจิตใจของเธอด้านซาอย่างไม่สามารถ
หวนคืนกลับมาได้

แก่อัจฉาเด็กหนุ่มอายุสี่สิบปี หนุ่มผู้นำสงสารที่ถูกเข้าใจผิดว่าเป็นสายลับ ถูกทุบตีจนตายไรค่า
อะไรหา? เรื่องเกิดมาแล้วสามสิบปีก่อน อัจฉาเสียชีวิตจนราวไปทิ้งอก นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตแกเกิด
ความรู้สึกอิจฉา แกเข้าใจแล้วสินะว่ารู้สึกยังงัย เหมือนเปลวไฟลามเลียแผดเผาหัวใจ

ชั่วชีวิตนี้ แกไม่เคยอิจฉาใครมาก่อน ไม่มีแม้ความอยากแลกชีวิตกับผู้อื่น ถึงตอนนี้ แกอยาก
เป็นหนุ่มคนนั้น แม้จะรู้ว่าเมื่อถึงอายุสี่สิบปี แกจะถูกทุบหัวด้วยแป้นเหล็ก ถูกกระที่บจนตายคาตีน แกก็
ยังอยากจะทำแลกชีวิตกับเขาอยู่ดี แกอยากทำ อยากเป็นหนุ่มคนนั้น จะได้รับมิสซาเอกิห้าปีเต็มๆ และได้
ความรักสุดหัวใจจากเธอ กอดเธอไว้แนบอกนานเท่านานตราบเท่าที่ต้องการ ร่วมรักกับเธอครั้งแล้วครั้ง
เล่า ได้ปลายนี้อุปทุกส่วนของเธอ และให้เธอทำเช่นเดียวกัน หลังจากแกตายไปแล้ว ความรักของแก
จะสลักตราตรึงอยู่ในหัวใจเธอไปชั่วกาลนาน ทุกคำคืน เธอจะดื่มด่ำรักแกในความทรงจำของเธอ

ชาย แกหลุดเข้ามาในโลกเพี้ยนแล้ววะ แกหลงรักเด็กสาวที่ไม่มีตัวตนอีกแล้ว อัจฉาเด็กหนุ่มที่
ตายไปไม่เหลือซาก แม้จะเป็นเช่นนั้น อารมณ์ของแกก็เป็นจริง เข้มข้นปวดร้าวเกินกว่าความรู้สึกใดๆ ที่
แกเคยรู้สึกมาก่อน แกจนตรอกแล้ววะ ไม่มีทางออก ไม่มีทางคืนหลุด แกคุมเดินวนเวียนอยู่ในเขวงกต
แห่งกาลเวลา ปัญหาหนักหนาสาหัสหนึ่งเดียว...แกไม่ยอมหลุดออกไป จริงหรือเปล่า?

(Kafka On The Shore , 2556 : 285)

ข้อความข้างต้นเป็นบทสนทนาระหว่างคาฟกา และเจ้าหนูชื่ออิก้า ซึ่งเป็นจิตใต้สำนึกหนึ่ง หรืออีก
หนึ่งตัวตนในตัวของเขา ที่มีเนื้อหาเย้ยหยันความอิจฉาริษยาที่คาฟกามีต่อคนรักของมิสซาเอกิผู้
ล่วงลับที่อยู่ในภพาวาด คาฟกา ออน เดอะ ชอร์ บนผนังห้องในห้องสมุด คาฟกาไม่เคยมี
ความสัมพันธ์หรืออดีตใดๆร่วมกับมิสซาเอกิมาก่อน แต่เขากลับใช้ตัวเองยึดติดกับสิ่งที่ไร้ตัวตนเพื่อ
สร้างความหมาย

ใบหน้าของผมแดงฉาน ผมรวบรวมความกล้าทั้งหมดประสานสายตากับเธอ เธอสวมชุดสีน้ำ
เงินแขนสั้น เธอน่าจะมียี่ห้อผ้าเต็มตู้ สีน้ำเงินทุกเฉด เครื่องประดับมีเพียงสร้อยเงินเส้นเล็กและนาฬิกา
ข้อมือเรือนเล็กสายหนัง ผมเพิ่งจ้อง มองหาเด็กสาวอายุสิบห้าในตัวเอง...อยู่นั่นไง หลับไหล ช้อนเร้น
เหมือนภาพสามมิติในป่าของหัวใจเธอ ภาพเรียงซ้อนละลานตา แต่ถ้าเพิ่งจ้องถูกองศาที่จะเห็นตัวสาว
น้อย เสียงหัวใจผมเต้นกระหึ่มอีกครั้ง ประหนึ่งว่ามีใครสักคนตอกตะปูบนผนังกันห้องล้อมหัวใจ

(Kafka On The Shore , 2556 : 292)

คาฟกาหลงรักมิสซาเอกิวัยสิบห้าปีที่เป็นวิญญาณปรากฏให้เห็นในห้อง เขาจึงหลงรักมิสซาเอกิวัย
 ห้าสิบปีด้วย เพราะว่าทั้งสองร่างคือมิสซาเอกิคนเดียวกัน จากข้อความข้างต้นเห็นว่าตัวละครอยู่ใน
 ภาวะไร้ซึ่งการควบคุมตัวเอง ซึ่งเกิดจากความรักที่สร้างขึ้นมาจากตัวเอง อย่างไร้อดีต ไร้ความ
 เกี่ยวข้องกันมาก่อน

ผมกลับเข้ามาถึงแผ่นดินเสียงออกจากช่องแผ่นใหม่เอี่ยมคล้ายไม่เคยเล่นมาก่อน รูปถ่ายของมิซาเอ
 กิ บนช่องแผ่นเสียง เธออายุ 19 ตามคำบอกเล่าของโอชิมะ นั่งอยู่ที่เปลียนโนในห้องอะตามองกล้อง
 ปลายคางวางพาดท่านแขนบนที่ตั้งโน้ตเพลง เอียงหน้าเล็กน้อย ยิ้มระเรื่อ หักสเน่ห์ร่องลึกที่มุมปาก
 ใบหน้าเกลี้ยงเกลาแทบไม่มีร่องรอยร่องรอย กีบคิดผมพลาสติกเก็บเส้นผม เปิดให้เห็นส่วนหนึ่งของใบหู
 โผล่พ้นพุ่มผม ชุดสีฟ้าอ่อนแนบลำตัว เธอมีกำไรเงินบนข้อมือซ้าย เครื่องประดับเพียงชิ้นเดียว รองเท้า
 ตะวาวไว้ข้างเก้าอี้เปียโน เท้าเปลือยน่ารักเป็นที่สุด

ภาพของเธอคล้ายสัญลักษณ์แทนค่าอะไรซักอย่าง แทนบางยุคบางสถานที่ แทนสภาวะจิต ภาพ
 ชวนละเมอเหมือนวิญญาณที่งดงามที่สุด โผล่มาทักทายไม่คาดฝัน ความงามไร้เดียงสาสุดผ่อง
 ไร้มณฑลลอยละล่องรายรอบเธอเหมือนสปอร์ในฤดูใบไม้ผลิ เวลานั้นช่างในรูปนี้ ปี 1969 ภาพจากยุค
 โบราณก่อนผมจะลืมตามาดูโลก

(Kafka On The Shore , 2556 : 285)

ดังที่กล่าวมาเป็นการบรรยายความลุ่มหลงในเรื่องร่างกายนอกที่คาฟกามีต่อมิสซาเอกิในวัยสิบห้าปี
 โดยที่จิตสำนึกของมิสซาเอกิวัยสิบห้าปีไม่ได้รู้สึกถึงการมีตัวตนของคาฟกา แสดงให้เห็นว่ามิสซาเอ
 กิมีความหมายต่อชีวิตของเขามาก

บทที่ 4

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

4.1 สรุปผลการศึกษา

ตัวละครในเรื่องต่างมีชีวิตที่ไม่สมบูรณ์แบบ ไม่ได้ด้วยตัวพวกเขาเอง แต่เป็นเพราะภาวะทางสังคมที่บีบรัด ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมอย่างที่ควรจะเป็น อย่างเช่นถ้าครอบครัวของคาฟกาไม่มีปัญหา แม่และพี่สาวไม่โทษทิ้งให้เขาอยู่กับพ่อตามลำพัง ความสัมพันธ์ในครอบครัวก็จะไม่แตกหัก คาฟกาก็คงจะมีที่พึ่งทางใจ ถึงแม้ว่าความสัมพันธ์ของเขากับ พ่อจะไม่ค่อยดีนัก เขาอาจจะไม่ต้องหนีออกจากบ้านเพื่อเผชิญชะตากรรมต่างๆ เพียงลำพัง ในวัยเพียง 15 ปีและในกรณีของนาคาตะ ทุกคนจะมองคนที่พิการทางสติปัญญาว่าเป็นคนทุพพลภาพ ทำให้นาคาตะไม่ได้เข้าสังคมอย่างที่ควรจะเป็น คนรอบตัวไม่มีใครสนใจ ละเลยเขา ไม่ว่าจะทำอะไร หรือทำอะไร ถึงแม้ว่าไม่ถูกรังเกียจ แต่ก็ไม่มีใครความหมายและอยู่แบบไร้ตัวตน ตรงข้ามกับ โอิชิน ที่มีความสามารถเหมือนคนปกติทั่วไปแต่กลับไม่ชอบอ่านหนังสือ ทิ้งทุกอย่างเพื่อออกตามชายชรา นาคาตะ และฝึกฝนกับเรื่องเชกส์ ส่วนมิสซาเอกิ ใช้เวลาทั้งชีวิตเพื่อนึกถึงคนรักผู้ล่วงลับในอดีตเพื่อแสดงความมีชีวิตอยู่เธอรู้สึกที่ทุกสิ่งบน โลกไร้ซึ่งความหมายใดๆ มีเพียงแต่อดีตเท่านั้นที่ทำให้เธอยังมีความรู้สึกมีชีวิตอยู่บ้าง ซึ่งหมายความว่าสถาบันต่างๆ ในสังคมเกิดความล้มเหลวได้ไร้ที่ยึดเหนี่ยว จึงทำให้มนุษย์เลือกที่จะเชื่อตนเอง ยึดเหนี่ยวในสิ่งที่ตนเองสร้างขึ้น ไร้ตัวตน กรณีเดียวกับที่คาฟกาเอาตัวเองไปผูกกับวิญญาณของมิสซาเอกิวัย 15 ปีที่ล่องลอยอยู่ในห้องพักที่หอสมุดเขา หลังรักวิญญาณมิสซาเอกิวัย 15 ปีโดยที่ไม่เคยมีอดีตร่วมกันมาก่อน ซึ่งเห็นได้ชัดว่า คาฟกา พยายามที่จะสร้างความหมายของการมีชีวิตอยู่

4.2 ข้อเสนอแนะ

นวนิยายเรื่อง Kafka On The Shore เป็นนวนิยายเสียดสีสังคมญี่ปุ่นในยุคทุนนิยมหลังสมัยใหม่ แสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวของภาวะทางสังคมทำให้มนุษย์เกิดความหวังวุ่นในจิตใจ จากกรอบที่สังคมกำหนดให้พวกเขาเป็น มีประเด็กที่น่าสนใจอีกมาก เช่นประเด็กความเป็นหลังสมัยใหม่ หรือสัจจะนิยมมหัศจรรย์ เป็นต้น

บรรณานุกรม

กอบกุล อิงคุทานนท์.(ม.ป.ป.).**ศัพทวรรณกรรม**. กรุงเทพฯ: รักอักษร.

เชษฐภิกษา ชาติวิทยา. (2556). **กามารมณ ความรักและความตาย ลักษณะเหนือจริงในสังคมทุนนิยมหลังสมัยใหม่ในนวนิยายของฮารุกิ มูราคามิ**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวรรณกรรม เปรียบเทียบ ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นริศรา ศิริมงคล.(2551). **แกะรอยโพสต์โมเดิร์นใน Kafka on the Shore**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 4 มกราคม 2559. เข้าถึงได้จาก <http://www.siamintelligence.com/postmodern-in-kafka-on-the-shore/>

ปิ่นแก้ว เหลืองอร่ามศรี. (2546). **อัตลักษณ์ ชาติพันธุ์ และความ เป็นชายขอบ**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ:ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร
 ปราย พันแสง. (2557). **ศาสดาเบสต์เซลเลอร์**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ฟรีฟรอม.

ฮารุกิ มูราคามิ. (2556). **คาฟกา วิฟาร์ นาคาตะ**. พิมพ์ครั้งที่ 1. แปลจาก Kafka On The Shore. แปลโดย นพดล เวชสวัสดิ์. กรุงเทพฯ: กำมะหยี่.

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ – นามสกุล นางสาวไอลดา กวมทรัพย์

วัน เดือน ปีเกิด 16 ตุลาคม 2536

ที่อยู่ 1/1 ถ.ท่าเรือ-พระพุทธรบาท ตำบลท่าเรือ อำเภอท่าเรือ พระนครศรีอยุธยา 13130

เบอร์โทรศัพท์ติดต่อ 090-701-3191

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2542-2547 สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนเทพกาญจนา

เขตบางกอกน้อย จังหวัดกรุงเทพมหานคร

พ.ศ. 2548-2554 สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนเมืองกระบี่

อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

พ.ศ. 2555-ปัจจุบัน กำลังศึกษาระดับปริญญาตรี อักษรศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร

แบบโอนลิขสิทธิ์สารนิพนธ์

สาขาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ข้าพเจ้า นางสาวไอลดา กวมทรัพย์

นักศึกษาชั้นปีที่๔ วิชาเอกเอเชียศึกษา ภาษาจีน

ชื่อสารนิพนธ์ ความแห่งวินภายในจิตใจตัวละคร ที่ปรากฏในเรื่อง Kafka On The Shore

ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชาญณรงค์ บุญหนุน

ที่อยู่ติดต่อได้ภายหลังสำเร็จการศึกษา 111/194 หมู่บ้านเดอะพราวด์ ตำบลโคกขาม อำเภอเมือง
จังหวัดสมุทรสาคร 74000

หมายเลขโทรศัพท์ 090-701-3191

ลิขสิทธ์ของสารนิพนธ์อันเป็นผลมาจากการศึกษาเล่าเรียนซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรระดับปริญญาบัณฑิต ข้าพเจ้ายินดีโอนลิขสิทธ์ตามมาตรา ๑๗ วรรค ๒ แห่ง พระราชบัญญัติลิขสิทธ์ พ.ศ.๒๕๓๗ เป็นของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยมีกำหนดตลอดอายุการคุ้มครองลิขสิทธ์

ลงนามผู้โอน.....

(.....)

ลงนามผู้รับโอน.....

(.....)

วันที่ เดือนพฤษภาคม พศ. 2559